

Ruşine motivată...

Florin-Cezar CĂLIN

De câte ori tu furi din timpul meu,
Gândesc că poate ai vreo strategie.
- Pe care să o foloseşti mereu!
Ca nouă astăzi bine să ne fie.

Nu vreau să ai dau motiv să izbucnească,
- O lacrimă, de tine, stăpânită!
Ca mai apoi ea să îţi umezească,
Privirea ce-o ştiam că e-ngrădită.

- În conştiinţa mea cea nepătată!
Se-ntâmplă uneori mistere noi.
(ce-ar trebui, de tine, apărută),
De-mpovărare şi chiar de nevoi.

Ceru-mi zâmbeşte când plutesc spre el,
(m-aşteaptă dânsul ca pe o ofrandă).
- Aşa se-ntâmplă, dar la alt nivel!
Când dragostea ne e de ... contrabandă.

Iubirea ce-am pierdut cândva, odată,
- Se-ntoarce ea la mine abitir!
(chiar dacă poartă iar nume de fată),
E bine că le-a spus la toţi ... sictir.

De câte ori privesc spre înapoi,
Mă rătăcesc adeseori prin mine.
(şi implicit de tine ori de noi),
Un lucru de care îmi e ruşine.

Brăila, august 2017